

עפ"ת 13694/01/14 - רן שגב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 13694-01-14 שגב נ' מדינת ישראל
ת.ז.
300295656
23 ינואר 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
רן שגב
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד חמיד גאלב

ב"כ המשיבה - עו"ד ראאד ענוז

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו [כב' השופטת ד. ורד], אשר לאחר שמיעת ראיות הרשיע, ביום 07.11.13, את המערער בדינו וגזר לו כעונש פסילה בפועל מלנהוג למשך 11 חודשים, קנס בסך 3,500 ₪ ופסילה מותנית.

על-פי עובדות כתב האישום, ביום 28.12.09 בשעות הצהריים, נהג המערער את רכבו בחוסר זהירות בכך שיצא לפתע מחנייה בה החנה את רכבו, ובעשותו כן גרם לכך שאופנוע רכוב על-ידי המתלונן ואשתו פגע במכוניתו, וכתוצאה מכך נגרמו לשניים חבלות, כאשר לאישה, הנוסעת לביא נאוה, נגרמו שברים שהצריכו ניתוח תחת הרדמה.

בית משפט קמא, כאמור, הרשיע את המערער לאחר שמיעת ראיות, ובהכרעת דינו התייחס למהימנות העדים שהופיעו בפניו - המתלונן, אשתו ושוטרת אשר הגיעה למקום האירוע, וכנגדם עדותו של המערער.

באשר לעדות רוכב האופנוע, המתלונן, קבע בית משפט קמא "מצאתי את עדות רוכב האופנוע ביחס לאופן קרות

התאונה כמהימנה, כשבעדות זו מצאתי חיזוק משמעותי בעדותה... של השוטר."

כן קבע בית משפט קמא שהוא מאמין לגרסת אשת המערער, שתיארה באופן דומה את התרחשות התאונה, ומנגד קבע בית משפט קמא "אין בידי לתת אמון בהסברו זה של הנאשם... , לרבות עדותו הבלתי משכנעת..."

עסקינן אפוא במקרה של הרשעה על סמך קביעות עובדה וממצאי מהימנות, בהם אין דרכה של קביעות העובדה להתערב. בית משפט קמא מצא חיזוק, כאמור, לגרסת הנפגע בתאונה, גם לדברי המערער עצמו, כפי שאמר לשוטר עדת התביעה, וכפי שכתבה שלדברי הנהגים, שני הנהגים, התאונה התרחשה באופן שתיאר המתלונן.

בית משפט קמא דחה את גרסת המערער, שכלל לא יצא מהחניה ולכן התאונה נגרמה בשל חוסר זהירותו של נהג הקטנוע, אשר לא שם לב לדרך ופגע בקצה הקדמי של רכבו של המערער. אך בקבעו זאת, אמר גם שאפילו אם גרסת המערער נכונה היא, והחנה בעת שהתרחשה התאונה ולא זז עם רכבו, עדיין הוא הודה שהחנה את רכבו כאשר קצהו הקדמי בולט לכביש וחוסם את דרכו של מי שנ ג דרך. ואכן, ללא ספק, גם אם התאונה נגרמה באופן כזה, עדיין נושא המערער באחריות להתרחשותה, אם כי ברמה פחותה של אשמה עם רשלנות תורמת של הנהג האחר.

בסופו של יום, אין מקום להתערב בקביעות העובדה ובמצאי המהימנות של בית משפט קמא. בערעור טוען ב"כ המערער, כי בית משפט קמא צריך היה ליתן משקל ממשי למחדלי חקירה בחקירת התאונה, בכך שלא הובאו תמונות שצולמו על-ידי איש משטרה, לטענתו באירוע, ולכך שלא הועד עד שיכול היה להיות עד הגנה, נהג אמבולנס שעבר במקום. לא שוכנעתי שבמקרה זה, כפי שקבע בית משפט קמא, קיומן של ראיות אלה היה בהן כדי להשפיע השפעה של ממש על הכרעת הדין, ומשכך צדק בית משפט קמא בקבעו שמחדלי החקירה, במקרה זה, לא הביאו לעיוות דין או לפגיעה בהגנתו של המערער.

התוצאה הינה שהנני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

באשר לעונש - עסקינן בנהג המחזיק ברישיון נהיגה משנת 2004, לחובתו 9 הרשעות קודמות, בהן גם עבירות מהירות שהינן עבירות בטיחותיות, אי-ציות לתמרור עצור ובעיקר עסקינן באירוע שבו נגרמו חבלות קשות לרוכבת האופנוע, חבלות שגרמו לשברים והצריכו ניתוח, ובנסיבות אלה, כאשר לתוצאות התאונה משקל משמעותי לענישה שבאה בעקבות הרשעה, אין הצדקה גם להתערב בגזר הדין.

הערעור נדחה על שני חלקיו.

ניתנה והודעה היום כ"ב שבט תשע"ד, 23/01/2014 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דוידי